

Η αξιοπρέπεια του ανθρώπου και η αναξιοπρέπεια του Θεού (Ηλίας Α. Βουλγαράκης, Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών († 1999))

[/ Πεμπτουσία](#)

Μια αναξιοπρεπής Τριάδα

Μια φορά και κάθε καιρό είναι ο Θεός. Από κάποτε είναι και οι άνθρωποι. Οι αναφορές όμως που έρχονται από τη γη για την κατάσταση των ανθρώπων όλο και χειροτερεύουν. Το ανθρώπινο γένος πάει από το κακό στο χειρότερο, παρ' όλες τις προσπάθειες του Θεού με τους διάφορους αντιπροσώπους που από καιρό σε καιρό στέλνει για να τους συνεφέρει.

Μπροστά στην έκρυθμη αυτή κατάσταση η Αγία Τριάδα συνεδριάζει. Αποφασίζει ν' ακούσει και τις απόψεις των ανθρώπων πάνω στο θέμα και να συζητήσει προτάσεις τους για την αντιμετώπιση του αδιεξόδου.

Σε λίγες μέρες φθάνει ως εκπρόσωπος της ανθρωπότητας μια διακεκριμένη προσωπικότητα, ένας σοφός Σύμβουλος του Αυτοκράτορα που διατηρούσε μεγάλο κύρος ανάμεσα στους ανθρώπους. Κολακευμένος από την προτίμηση δεν άργησε να πάρει θάρρος και να διατυπώσει τις απόψεις του για τη λύση του προβλήματος.

-Προτείνω να ληφθούν δραστικά μέτρα.

-Σαν ποια;

-Να σταλούν άγγελοι με πύρινες ρομφαίες για να συντετίσουν τους ανθρώπους.

-Μα τότε πού πάει η ελευθερία τους;

-Μπροστά στο καλό που θα γίνει, δε βλάπτει να τη στερηθούν προσωρινά.

-Μα καλό δίχως ελευθερία μπορεί να είναι καλό;

Ο σεβαστός Σύμβουλος πέφτει σε κάποια αμηχανία. Κι αναδιπλώνεται, θέλει να φανεί αρεστός και προτείνει αυτό που υποπτεύεται ότι θ' αρέσει στο Θεό.

-Να σταλούν εκπρόσωποί σας για να τους συμβουλέψουν.

-Μα το μέτρο αυτό δοκιμάστηκε επανειλημμένα και απέτυχε.

Ο σεβαστός Σύμβουλος μπερδεύεται πάλι. Ωστόσο μια νέα ιδέα φωτίζει το μυαλό του.

-Να χορηγήσετε γενική αμνηστεία. Να βγείτε στον εξώστη του Ουρανού και ν' ανακοινώσετε στους ανθρώπους ότι τους συγχωρείτε για την προσβολή που σας έκαναν και διαγράψετε τις αμαρτίες τους!

-Δεν μπορώ να το κάνω γιατί δεν αισθάνομαι θιγμένος από τα έργα τους. Αλλά κι αν έδινα γενική αμνηστεία, όπως προτείνεις, θα τους ωφελούσε; Πιστεύω πως όχι. Το πρόβλημα δεν είναι ν' αποκαταστήσω τη σχέση μου με τους ανθρώπους. Ποτέ, άλλωστε, αυτή δε χάλασε. Αλλά ν' αποκαταστήσουν οι ίδιοι τη σχέση τους με τον

εαυτό τους. Στην περίπτωση, όμως, αυτή δεν έχουν τόσο αξία τα γενικά μέτρα που έρχονται απ' έξω, όσο η αλλαγή των ανθρώπων που γίνεται μέσα τους, η σωστή επανατοποθέτηση του καθενός απέναντι στον ίδιο του τον εαυτό.

Ο Σύμβουλος τα έχασε πλέον οριστικά. Και τότε σκέφτηκε να εφαρμόσει την παλιά, δοκιμασμένη τακτική του, που χρησιμοποιούσε σε δύσκολες στιγμές.

-Εσείς τι λέτε; Ρώτησε με προσποιητή αφέλεια.

-Λέω να στείλω το Γιο μου στη γη.

-Απαράδεκτο! του ξέφυγε η λέξη αυθόρμητα. Ταυτόχρονα όμως ένιωσε ότι φέρθηκε με απρέπεια. Σπεύδει να διορθώσει το πράγμα.

-Ίσως, ήταν κάπως βιαστική η κρίση μου. Μάλλον δεν έχω αντίρρηση. Αλλά θα πρέπει να παρουσιαστεί με την ανάλογη εμφάνιση που επιβάλλει η θέση του.

-Δηλαδή, ποια;

-Ε, να! Να περιβληθεί, ας πούμε, μ' ένα αστρικό σώμα και να συνοδεύεται από μια στρατιά αγγέλων.

-Δε θα εκβιάσει, όμως, έτσι τις ανθρώπινες συνειδήσεις;

Πάλι τα ίδια, σκέφθηκε ο Σύμβουλος με κάποιο εκνευρισμό. Έτσι ξαναγύρισε στη γνωστή του τακτική.

-Εσείς πώς βλέπετε αυτή την αποστολή;

-Σκέφτομαι να γίνει άνθρωπος!

Αστροπελέκι!

-Τι είπατε; Άνθρωπος; Μα αυτό είναι εντελώς ασυμβίβαστο με την αξία του. Δεν κρατήθηκε. Είναι αναξιοπρεπές. Και πάλι δεν κρατήθηκε. Πώς το σκεφτήκατε αυτό;

-Λέγοντας να γίνει άνθρωπος, δεν εννοώ να εμφανιστεί ως άνθρωπος, αλλά να υπάρξει άνθρωπος, να γεννηθεί από μια θνητή γυναίκα.

Μήπως με περιπαίζεις; Σκέφτηκε φανερά ενοχλημένος ο καλός μας Σύμβουλος. Μήπως το κάνει για να ελέγξει τη νοημοσύνη μου;

-Δεν μπορώ να παρακολουθήσω τη σκέψη σας, είπε με θιγμένη αξιοπρέπεια. Εννοείτε να περάσει από τη διαδικασία της ενδομήτριας ζωής, της γέννας, από την ασήμαντη βρεφική ηλικία από... Σταμάτησε από φρίκη. Τον συνέφερε κάπως η σκέψη πως ο Θεός πιθανόν να τον κοροϊδεύει. Τον κοιτάζει εξεταστικά με μια ματιά γεμάτη σημασία. Θα 'θελε τουλάχιστον να μην πέσει η υπόληψή του.

Ο Θεός ένιωσε την κατάσταση του ανθρώπου. Ήταν κι αυτός όπως όλοι οι άλλοι. Αποκλεισμένος στο δικό του κόσμο. Ένας υπηρέτης που φρόντιζε μόνο «τα του Καίσαρος». Ωστόσο συνέχισε να του ξεδιπλώνει τη σκέψη του.

-Νομίζω ότι σωστά με καταλάβατε. Λέω να γεννηθεί από μια θνητή γυναίκα και μάλιστα να μη γεννηθεί στην Πρωτεύουσα, ούτε στα Ανάκτορα, αλλά σε μια ασήμαντη πόλη, στη Βηθλεέμ, ας πούμε, μέσα σ' ένα σταύλο!

Το πράγμα είχε παραγίνει για το Σύμβουλο. Ένιωσε ότι τον περιπαίζουν. Αν προσπαθούσε τουλάχιστο να περισώσει το κύρος του!... Πήρε το πιο σοβαρό του ύφος και είπε:

-Επιθυμώ εξ ονόματός μου και εξ ονόματος όλων των ανθρώπων να δηλώσω ότι διαφωνώ με την πρότασή σας. Παρακαλώ να γραφτεί στα πρακτικά.

Με τη δήλωση αυτή η σύσκεψη έληξε. Ο Θεός σηκώθηκε, τον ξεπροβόδισε μέχρι την πόρτα και τον χαιρέτησε, ευχαριστώντας τον για τη συνεργασία του.

Ο Σύμβουλος έφυγε πολύ συγχυσμένος κι αναστατωμένος. Σε όλη τη διαδρομή του γυρισμού μια απορία τριβέλιζε το μυαλό του. Πώς μπόρεσε ο Θεός να σκεφτεί όλα αυτά, έστω και γι' αστείο;